

Rei nostre, que fóreu, com un cuc, el menyspreu del poble,
— ensenyeu-nos a seguir la vostra humilitat salvadora.

Salvador nostre, que donàreu la vida pels germans,
— feu que ens estimem mútuament amb un amor semblant al vostre.

Vós, que quan obríreu els braços a la creu atraguéreu tothom cap a vós,
— reuniu en el vostre Regne tots els fills dispersos pel món.

○ **Parenostre**

○ **Oració**

Jesús, Senyor nostre, germà nostre.

Vós, aquest vespre, abans de començar el camí de la creu, ens heu deixat aquest sagrament del vostre amor,
perquè sigui amb nosaltres per sempre,
perquè ens ompli de la vostra gràcia i la vostra força,
perquè ens transformi i ens ensenyi a viure tal com vós heu viscut.
Ompliu-nos, Senyor Jesús, germà nostre Jesús, de la vida que només vós podeu donar.

Ompliu d'aquesta vida el món sencer, i sobretot ompliu-ne aquells que viuen en el dolor, en la pobresa, en la discriminació, en la soledat, en la injustícia.

Jesús, Senyor nostre, germà nostre, conduïu-nos, a nosaltres i a tots els homes i dones del món, a la vida eterna del vostre Regne.

Vós que viviu i regneu pels segles dels segles.

Amén.

○ **Benedicció i comiat en silenci**

Parròquia de Sant Feliu de Torelló
2 d'abril de 2015

I VOSALTRES, ¿QUI DIEU QUE SÓC JO?

Dijous Sant

Hora Santa

Parròquies de Torelló

○ Introducció

No fa gaire estona érem reunits al voltant de l'altar com els apòstols aquella nit al Cenacle. Allà –ho sentíem a les lectures– Jesús els renta els peus; els vol explicar així el significat de fons de la seva vida, l'únic significat: l'entrega total per amor, fins al final, passi el que passi, donant-ho tot! Només així la vida és nova. Només donant-la sempre per amor. Tota la seva vida ha estat Eucaristia, acció de gràcies, donació. Però ara els parteix el pa i els reparteix el vi, el seu Cos i la seva Sang: perquè la mort que s'acosta serà font de vida, i Jesús restarà present enmig dels seus per sempre. És l'acte suprem d'amor, de donació total que s'estén al llarg de tota la història «fins que torni».

Nosaltres aquí en aquesta estona de pregària, volem tenir ben present aquest moment del comiat de Jesús. Resarem els salms de l'ofici de lectura del Divendres Sant, a dos cors, amb l'antífona abans i després. Després de cada salm i d'un temps de silenci, escoltarem uns fragments del llibre de mossèn Ramon Pou Rius, L'Esperit, llavor de l'univers, amb unes meditacions reflexives i místiques sobre aquests moments sants. Que tot ens ajudi a la pregària.

○ Cant d'Entrada

**El vespre abans que a mort fos lliurat,
sabent Jesús el temps arribat,
ell, com ningú mai no hagi estimat,
ens consagrà la seva amistat.**

Va prendre el pa i el va repartir:
és el meu Cos a tots ens va dir;
després passà la copa amb el vi:
la meva Sang, qui en beu viurà
en mi.

Memorial que el Crist ens deixà:
en el seu nom partim aquest pa;
bevem el vi; i aquest breu sopar
té l'abundor del món que vindrà.

El seu nom sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalta els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

○ Pregària dels fidels

Adorem el nostre Redemptor, que per nosaltres volgué morir i ser sepultat, per ressuscitar d'entre els morts, i diguem-li:
Senyor, tingueu pietat de nosaltres.

Senyor i Mestre nostre, vós que per nosaltres us féreu obedient fins a la mort i una mort de creu,
— ensenyeu-nos a sotmetre'ns sempre a la voluntat del Pare.

Vós, que sou la nostra vida i volguéreu morir a la creu per destruir la mort i tot el seu poder,
— concediu-nos de morir amb vós al pecat i de ressuscitar a una vida nova.

Déu reprova el mal, i a qui el fa li demana penediment sincer i manifestar-ho, no sols enmig de la comunitat cristiana a la qual pertany el creient, sinó també davant la comunitat humana pel fet de ser persona. Déu no vol que visquem atemorits amb la por al cos; Déu tampoc no vol que ens desentenguem de comportar-nos d'una manera humana. Contraposada al temor, hi ha la veneració; Déu és venerable: «Venerar el Senyor Déu és principi de saviesa» (Pr 1,7). I «venerar el Senyor és el primer pas per a estimar-lo, amb la fe comença la unió amb ell» (Sir 25,12). No és encertada aquella traducció de l'hebreu consignada en la versió llatina dels Setanta: «témer Déu» en comptes de «venerar Déu». La por i el temor no han de viure en el cor de l'home. «On hi ha amor no hi ha por, ja que l'amor, quan és complet, treu fora la por. La por i el càstig van junts; per això només té por el qui no estima Déu plenament» (1Jn 4,18).

Repeteixo la tesi cabdal ja exposada. Si Déu, essent Amor etern, disposà de crear del no-res un altre –creatura– per estimar-lo des de i en la seva eternitat, aleshores allò que un Amor etern estima resta endinsat i segellat plenament en l'Eternitat d'aquest Amor-Déu. El que Déu estima no vol deixar-ho d'estimar. Déu, creant per estimar, crea perquè l'estimat no torni al no-res; aquesta és la salvació radical.

○ Càntic evangèlic

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

○ Oració (junts)

Senyor Jesús, som aquest vespre davant vostre, perquè volem compartir el vostre camí.
Vós heu fet de la vostra vida sencera una obra d'amor constant;
vós heu fet créixer al vostre voltant totes les llavors de la fe i de l'esperança;
vós ens heu mostrat l'única manera de viure que és veritablement humana;
vós ens heu ensenyat la confiança més plena en Déu, el Pare.
Senyor Jesús, toqueu el nostre cor, doneu-nos la vostra gràcia, salveu-nos, ompliu-nos de la vida que només vós podeu donar.
Us ho demanem amb tot l'agraïment de què som capaços, perquè vós ens ho heu donat tot, i sense vós no podríem fer res. Amén.

○ Salm 2

Ant. **Els reis prenen les armes, conspiren alhora els sobirans contra el Senyor i el seu Messies.**

Per què s'avaloten les nacions,
i els pobles es conjuren en va?

Els reis prenen les armes,
conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Ungit:
«Trenquem els seus lligams!
Traguem-nos el seu jou!»

Però se'n riu el qui té el tron al cel,
el Senyor els veu i se'n burla.
Aleshores els parla indignat,
el seu enuig els desconcerta:

«Jo mateix he consagrat el meu rei
a Sió, la meva muntanya santa.»
Ara proclamo el decret del Senyor.
Ell m'ha dit: «Tu ets el meu fill; avui jo t'he
engendrat.
Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència,
posseiràs el món d'un cap a l'altre.
Els destrossaràs amb una vara de ferro,
els esmicolaràs com un gerro de terrissa.»

Per tant, reis, tingueu seny;
repenseu-vos-hi, governants de la terra.
Respecteu el Senyor, sotmeteu-vos-hi,
veniu tremolosos a fer-li homenatge,
no fos cas que s'irrités i anéssiu a la desfeta
si de sobte s'inflamava el seu enuig.
Feliços els qui en ell es refugien!

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

**Ant. Els reis prenen les armes, conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Messies.**

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

«FOU CRUCIFICAT» - LA CREU

La fe cristiana està plenament simbolitzada en la creu on va morir
Jesús de Natzaret. La creu, però, per a la fe, no són dos pals

Salvar és deslliurar una persona, una cosa o una situació d'un greu
perill, especialment del perill de mort, d'un estat decadent o d'una
precarietat preocupant..., de tot allò que està al límit de la perdició. El
qui salva és un salvador.

El salvador és una persona providencial que t'aparta del perill o
que transforma la situació nefasta duent solucions alliberadores. Hi ha
temperaments que estan sempre disposats a socórrer sigui qui sigui.
Aquestes persones són altruistes, dotades de sentiments d'humanitat,
solen fer aquestes bones accions a la callada. Són uns salvadors
modestos, eficaços.

En la història de la humanitat, però, ha existit un altre tipus de
salvadors, que amb prepotència s'han tingut per autosuficients, únics
i indispensables, que amb la dèria de capgirar el món se situen per
damunt de tot. Aquests salvadors normalment són moguts per una
paranoia insana i, desequilibrats, desequilibren la societat amb el
pretext d'ordenar-la i de conduir-la per camins de superació. Entre
aquest tipus de salvadors embogits cal pensar sobretot en àmbits
polítics imperialistes, dictatorials, feudals...; capitalistes prepotents
deíficats i idealistes desassenyats...

La fe atribueix a Jesús de Natzaret el caràcter personal de *soter*,
«salvador». En el cas de Jesús de Natzaret, s'ha d'interpretar aquest
títol de «salvador» en un context peculiar. D'entrada, Jesús no va tenir
la pretesa personal de capgirar el món; el messianisme de Jesús era
espiritual i humil. Jesús va revelar la salvació de Déu a favor de la
humanitat i de l'univers, i en Déu «salvació» i «misericòrdia»
s'identifiquen. Jesús no es va moure de fer el bé davant les persones
necessitades, els més desvalguts de la societat, amb els quals va tenir
un contacte personal i ple d'humanitat. La salvació que prodigava Jesús
era una esperança transcendental, atesa la precarietat de l'existència
humana. Jesús va ser el revelador d'un món cridat per Déu a la vida,
a l'universal acolliment en l'Amor etern. (...)

Senyor, jo espero en tu;
no em deixaràs sense resposta, Senyor, Déu meu.
Em dic: «Que no puguin alegrar-se'n,
que no cantin victòria, si el peu em fallava.»

Perquè em veig a punt de caure,
no puc oblidar el meu dolor;
confesso la meva culpa,
el meu pecat em turmenta.

Els enemics que encara viuen són molts,
són legió els qui m'odien sense causa;
els qui em tornen mal per bé
m'acusen del bé que he buscat.

No m'abandonis, Senyor;
Déu meu, no t'allunyis de mi!
Cuita a defensar-me,
Senyor meu, salvador meu!

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. Els qui em volen la mort paren els seus llaços.

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

SALVACIÓ - SALUT - SOTERIA - SALUS

Jesús de Natzaret és conegut com a «salvador».

entravessats on penja un cadàver. Les entrecreuades fustes del calvari revelen la insubornable fidelitat fins a l'extrem d'una vida d'amor obedient a la crida de l'Esperit en pro de la humanitat; transparenten, enmig del dolor, una victòria.

S'ha de descartar totalment que el Pare volgués la mort de Jesús de Natzaret; hauria estat una crucifixió concertada, indigna del Déu de la vida. De cap manera! Jesús va anar a la creu per esdeveniments i circumstàncies purament històrics, per una decisió humana, a causa de la col·lisió i desavinença dels criteris de Jesús amb els dels magnats i magistrats del poble jueu. El litigi no va ser iniciativa de Jesús, sinó una conseqüència del fet que Jesús posava per damunt de la lletra de la Llei el bé de la persona i en especial de la persona necessitada. (...)

La mort de Jesús a la creu era la revelació d'una *salus* universal de Déu. En la creu, la maldat humana resta esclafada i sentenciada; la fidelitat de Jesús en pro de la dignitat humana és l'acusadora del pecat del món.

Jesús va a la mort com un home confiat. Conscient, però a desgrat, acceptà aquella hora que ell no volia; Jesús va anar a la creu amb sentiments d'aflicció: «Sento a l'ànima una tristor de mort. [...] Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi, però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (Mt 26,38-39), i, «ple d'angoixa, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que caiguessin fins a terra» (Lc 22,44). Ja clavat en creu fa un acte de fe amb el dubte al costat: «Pare, confio el meu alè a les teves mans» (Lc 23,46), «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? [...] Però Jesús cridà amb més força, i va expirar» (Mt 27,46.50).

○ Cant

Déu té nom: Ell és sempre amb el seu poble,
solidari dels pobres i oprimits,

consciència i clam en els profetes
fent memòria contra tants oblits.

Quaranta anys pel desert, l'Egipte enrera,
fent camí, l'horitzó verge al davant:
llibertat, que és tot festa en l'assemblea,
terra nova, que el poble va creant.

Som temptats de tornar al vell esclavatge:
els vells ídols són dolços d'enyorar...
Car seguir l'Esperit, vol dir tothora
inventar de bell nou, recomençar.

Però el nou pa, el pasta un poble que treballa,
la suor raja alegre si és per tots;
llet i mel regalimarà la terra,
oliveres i palmes treuran brots.

I Jesús ens dirà: "convé que sigui",
i obrirà al cel les branques de la creu,
i els clavells duren sang del seu Calvari
i la vida de tots tindrà aquest preu.

○ Salm 22,2-23 (21)

Ant. Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus
la meua roba.

Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?
No véns a salvar-me,
no t'arriba el meu clam.

Has estat amb mi tan sever
que no em queda en tot el cos res de sa;
són tants els meus pecats
que els meus ossos no troben repòs.

Les culpes em cobreixen el cap,
em dobleguen com una càrrega feixuga.
Són tantes les meves nicieses
que se'm tornen repugnants les ferides.

Vaig a tot arreu prostrat i abatut,
estic entristit tot el dia;
em devora una febre ardent
i no em queda en tot el cos res de sa.

Estic esgotat i desfet,
crido i em planyo amb tota l'ànima.
Senyor meu, els meus anhels són davant teu,
no et passen per alt els meus gemecs.

El cor em palpita, les forces m'abandonen
i s'apaga la llum dels meus ulls.
Amics i veïns s'aparten dels meus mals,
els meus parents es mantenen a distància.

Els qui volen la meua mort paren els llaços,
els qui cerquen de fer-me mal parlen de perdre'm,
tot el dia rumien traïcions.

Però jo faig el sord, no escolto res;
com si fos mut, no obro la boca.
Faig com si no hi sentís,
com si no tingués res a replicar.

serè però dramàtic dramatisme, és la manifestació imperiosa de la misericòrdia del Creador; la creu és un esplendorós *Big-Bang* d'etern amor i d'inestroncable fidelitat. En la tenebra de la creu hi ressona l'eficaç Paraula de l'origen: «Que es faci la llum.» L'amor de la creu refà l'univers, tot condemnant el pecat del món.

○ Cant

Jesucrist ens ha estimat com ningú mai no ha estimat.
Pels camins d'aquesta nit ens va guiant com un estel.
Quan partim el Pa sagrat, ens fa do del seu amor:
És el Pa de l'Amistat, el Pa de Déu.

Cos sagrat! "Menja i seràs fort".
Calze sant! "Beu la meva sang.
Que jo sóc la Vida, i jo sóc l'Amor".
Oh Senyor, reuneix els homes en l'Amor.

Jesucrist ens ha estimat, com ningú mai no ha estimat.
Per a la gent de Natzaret, era el fuster i era l'amic.
Amb les mans ha treballat, com fas tu i com faig jo.
Sap el que és, amb la suor, guanyar-se el pa.

○ Salm 38 (37)

Ant. Els qui em volen la mort paren els seus llaços.

No em reprenguis, Senyor, tan durament,
no em corregeixis amb tant de rigor.
Tinc clavades en mi les teves fletxes,
descarregues damunt meu la teva mà.

Crido de dia i no em respons, Déu meu;
crido de nit, sense repòs.
I això que tu ets el Sant,
que té per tron les lloances d'Israel!

En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven i els vas alliberar;
a tu clamaven i eren deslliurats,
en tu confiaven i no foren confosos.

Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menysprea del poble.
Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
«Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!»

Però tu em tragueres del si de la mare,
ets tu qui em confiaves als seus pits;
acabat de néixer, em van dur a la teva falda,
des d'aleshores ets el meu Déu.
No t'allunyis, que el perill és a prop
i no tinc qui m'ajudi.

M'envolta un ramat de braus,
m'acorralen vedells de Basan;
uns lleons que destrossen i rugeixen
baden la boca contra mi.

Tot jo m'escolo com l'aigua,
se'm deslloriguen tots els ossos;
el cor, com si fos cera,
se'm fon dins les entranyes.

La meva gola està resseca com terrissa,
la llengua se m'encasta al paladar.
M'ajeus a la pols de la mort.

M'envolta una munió de gossos,
m'encercla un estol de malfactors;
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos.

Em miren, em contemplen satisfets;
es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.

Però tu, Senyor, no t'allunyis;
força meva, cuita a defensar-me.
Allibera la meva vida de l'espasa,
que no mori entre les grapes del gos;
salva'm de la gola del lleó,
guarda'm de les banyes del brau.
Senyor, m'has escoltat!

Anunciaré el teu nom als meus germans,
et lloaré enmig del poble reunit.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

Ant. **Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.**

○ Temps de silenci

○ Text de reflexió

«FOU CRUCIFICAT» - LA CREU

La mort de Jesús a la creu és una conseqüència d'haver passat per la vida fent el bé, guarint el dolor, i d'haver reivindicat el valor de la persona. Els caps d'aquell estament social, cecs d'esperit, no el varen perdonar. Però la valentia fidel de Jesús al costat del Pare va plantar cara fins a la fi. «I per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom, que està per damunt de tot altre nom. [...] I tots reconeguim que Jesucrist és Senyor» (Fl 2,9.11).

De manera que exaltant la creu no s'exalta el dolor ni el sofriment humà, sinó que l'evangelí valora la fidelitat d'un cor que estima. Si aquell qui és fidel en l'estimació es veu assetjat per forces externes que el fan sofrir a causa de la seva bondat, l'energia de la fidelitat és prou poderosa per a transformar aquest dolor en esperança alliberadora. La creu de Jesús de Natzaret es revela i infon pau i claror benèfica a la humanitat, hi veiem com Déu perdona –tot denunciant el mal– les nostres malifetes i la desconsideració envers ell i els germans. (...)

Mirar i contemplar sols la creu sense transparentar-hi el Vivent és enfosquir el geni de la Bona Nova cristiana. No s'ha de confondre la conversió del cor amb el fet d'entristir la vida: «Aneu i apreneu què vol dir allò de: Misericòrdia vull i no pas sacrifici» (Mt 9,13). La creu transparenta una albada per a la humanitat, no una posta de sol. En la fusta de la creu hi resplendeix la transfiguració del mort en el Vivent. «Jo sóc el qui viu. Era mort, però ara visc pels segles dels segles» (Ap 1,17-18).

L'univers eixit de l'Amor es va estremir davant la crucifixió; la imatge profètica ens diu: «Des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix; la terra tremolà, les roques s'esberlaren» (Mt 27,45.51). La creu de Jesús de Natzaret, amb tot el seu